

त्वां वृणोति तर्ह्यदहस्वेति । एवमुक्त्वा स्वदुहितरमुवाच । पुत्रि किं
 तव रोचत एष भगवान् त्रैलोक्यदीपको भानुः । पुत्रिकाब्रवीत् ।
 तात अतिदहनात्मको ऽयं । नाहमेनमभिलषामि । तदस्मादन्यः
 प्रकृष्टतरः कश्चिदाहूयतां । अथ तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा मुनिर्भास्करमुवाच ।
 ५ भगवंस्त्वदधिको ऽस्ति कश्चित् । भास्करः प्राह । अस्ति मदप्यधिको
 मेधो येनाच्छादितो ऽहमदृश्यो भवामि । अथ मुनिना मेधमप्याहूय
 कन्याभिहिता । पुत्रिके ऽस्मै त्वां प्रयच्छामि । सा प्राह । कृत्तवर्णो
 ऽयं जडात्मा च । तदस्मादन्यस्य प्रधानस्य कस्यचिन्मां प्रयच्छ । अथ
 मुनिना मेधो ऽपि पृष्टः । भो भो मेध त्वदप्यधिको ऽस्ति कश्चित् ।
 १० मेधेनोक्तं । मत्तो ऽप्यधिको ऽस्ति वायुः । वायुना हृतो ऽहं सह
 स्रधा यामि । तच्छ्रुत्वा मुनिना वायुराहूतः । आह च । पुत्रिक एष
 वायुस्ते विवाहायोत्तमः प्रतिभाति । साब्रवीत् । तात अतिचपलो
 ऽयं । तदस्मादप्यधिकः कश्चिदानीयतां । मुनिराह । वायो तत्तो ऽप्य
 धिको ऽस्ति कश्चित् । पवनेनोक्तं । मत्तो ऽप्यधिको ऽस्ति पर्वतो
 १५ येन संस्तभ्य बलवानप्यहं ध्रिये । अथ मुनिः पर्वतमाहूय कन्यामुवाच ।
 पुत्रिके त्वामस्मै प्रयच्छामि । सा प्राह । तात कठिनात्मको ऽयं
 स्तब्धश्च । तदन्यस्मै देहि मां । मुनिना पर्वतः पृष्टः । भो पर्वतराज
 त्वदप्यधिको ऽस्ति कश्चित् । गिरिणोक्तं । मत्तो ऽप्यधिकाः सन्ति
 मूषिका ये मच्छरीरं बलाद्विदारयन्ति । ततो मुनिर्मूषिकमहूय तस्या
 २० अदर्शयत् । आह च । पुत्रिके त्वामस्मै प्रयच्छामि । एष प्रतिभाति ते
 मूषराजः । सापि तं दृष्ट्वा स्वजतीय एष इति मन्यमाना पुलकोद्भूषि
 तशरीरोवाच । तात मां मूषिकां कृत्वास्मै प्रयच्छ । येन स्वजातिवि
 हितं गृहधर्ममनुतिष्ठामि । ततः सो ऽपि स्वतपोबलेन तां मूषिकां
 कृत्वास्मै प्रादात् । अतो ऽहं ब्रवीमि ।
 २५ सूर्य भर्तारमुत्सृज्य पर्यन्यं भारुतं गिरिं ।